

[Hans Hedtoft.]

ofte forsøgt sabotage eller helt holdt sig borte fra forhandlingerne.

Ved offentligheden mon, at Sovjet aldrig har været medlem af FAO, FN's landbrugs- og levnedsmiddelorganisation, aldrig har været medlem af ILO, den internationale arbejdsorganisation? Dette gælder efter anden verdenskrig; som medlem af Folkeforbundet var Sovjetrusland automatisk medlem af ILO 1935—39. Sovjetunionen har ikke været medlem af UNESCO, FN's organisation for undervisningsmæssige, videnskabelige og kulturelle spørgsmål, og heller ikke af IRO, den internationale flygtningeorganisation, hvis oprettelse i den foreliggende form voldsomt modarbejdedes af Sovjetrusland og de øvrige øststater, og den trådte efter et par års medlemskab ud af WHO, verdenssundhedsorganisationen. I FN's internationale hjælpearbejde, herunder den internationale børnehjælpsfond og den i 1949 vedtagne tekniske bistand til underudviklede områder, har Sovjet vel været med, men hidtil aldrig ydet noget som helst positivt bidrag. Det bør også nævnes, at Sovjet har vist yderst ringe interesse for en udbygning af den internationale domstols virksomhed. Da den vigtige menneskerettighedserklæring af 1948 blev vedtaget med overvældende flertal af FN's medlemmer, var Sovjet og de øvrige østeuropæiske stater blandt de 8 lande, som afholdt sig fra at stemme.

Siger alt dette mon ikke et og andet til dansk offentlighed om, hvem der sinker det vidtforrenede internationale samarbejde nationerne imellem, dette samarbejde, der er en forudsætning for den rolige og fredelige udvikling, vi alle ønsker?

Læg mærke til alt dette, og læg mærke til udviklingen i de militære styrkeforhold efter krigen, så får man et billede af, om jeg har ret, når jeg har opstillet et bestemt skema med hensyn til, hvem der er skyld i, at verden og vi ængstes i dette øjeblik.

Da krigen sluttede, havde de demokratiske lande en overlegen militærmagt på det europæiske fastland. I tillid til en fredelig udvikling sendte de soldaterne tilbage til det civile liv, og det var meget beskedne styrker, der blev holdt tilbage under våben som sikrings- og okkupationsstyrker. I sommeren 1945 havde USA 11,9 mill. mand under våben, et år senere var styrkerne reduceret

til 2,5 millioner, og et halvt år senere til 1,5 mill. mand.

I samme tempo foregik demilitariseringen i alle demokratiske lande. I disse lande var tilliden til et fredeligt og på gensidig agtelse bygget samarbejde med Sovjetunionen, der havde bragt store ofre i kampen med Hitlertyskland, meget stærk. Et enkelt eksempel er den kendsgerning, at ved aftalen om okkupationen af Berlin sikrede de demokratiske lande sig ikke en eneste landværts forbindelse til millionbyen, men efterlod sig okkupationsstyrker godt 200 km bag grænsen af den russiske okkupationszone i Tyskland. Det var nær blevet skæbnesvangert, da Sovjet skabte Berlin-krisen i 1948—49.

Intet demokratisk land har efter krigen udvidet sine grænser eller blot gjort forsøg på det. Det er jo helt hen i vejret, når det ærede medlem hr. Aksel Larsen søger at give den fremstilling, at de demokratiske lande har søgt at holde noget kolonifolk i slaveri. Den britiske arbejderregering tog tværtimod initiativet til at afvikle det gamle kolonistyre i en række lande og erstattede det med frie samarbejdsformer. Det gælder Indien, som i dag spiller en stor selvstændig rolle i det internationale samarbejde, og det gælder også Pakistan, Ceylon, Burma og Jordan, som nu er frie, selvstændige stater. Samtidig har USA givet Philippinerne fuld selvstændighed.

Under ledelse af FN blev der umiddelbart efter krigen organiseret et storstilet hjælpearbejde for at lindre krigens sår og ødelæggelser. Gennem UNRRA gik der en strøm af varer fra vest til de krigshærgede lande, først og fremmest til Sovjetunionen og til Østeuropa. Da UNRRA blev opløst, begyndte Marshallplanen, og i alt fald eet østeuropæisk land ønskede at deltage i hjælpen, men fik forbud (*Aksel Larsen*: Det er usandt!). — Under alle omstændigheder skete der det, at der kom officiel meddelelse om, at Tjecoslovakiet ønskede at deltage i Marshallplanen, men efter Gottwalds rejse til Moskva var der ikke længere noget ønske tilstede. Jeg er ikke i besiddelse af stenografiske referater af, hvad der er foregået i Moskva; det skal være vanskeligt at få sådanne referater.

Under alle omstændigheder er det en kendsgerning, at milliarder af dollars blev